

יב:

עין משפט
נר מצוה

א ב מ"י פ"ג מהל'
שגגות הלכה ח ודלא
כר"י:

רה אור השלם

1. והקרב והקריב הכון את הכל
והקטיר המזבחה עלה הוא
אשה ריח ניחח ליהוה:
ויקרא א, יג

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה יש דמיו וכו' דלא קדשה וכו' אין לו חלק במצוה של חבירו ואין:

גליון הש"ס

[תוס' ד"ה וש"ס וכו' דאיכא
 שום דאינו עובר אלא ע"י
 רפואה. עי' בכורות דף לח ע"ב
 תוס' ד"ה וסימניך וכו']:

יחוי בדמים. אפי

[illegible]

שיטה מקובצת

[illegible]

לעיל (שם). ותירץ מורי כיון דאשם ת
לפסח וחטאת שיש בהן נד כרת יותר
דבעולה לא שייך כר

והקטרת אימורין כו', ואם כפי
מזולו, וזו היא הראיה לפי ה

מלקרב לעולם אפילו לאחר פסח דכל"ה מותר הפסחם היו שלמים ויקיזה
 לעולם שלמים מיחא חזי דקתי מתני' דמיה לשלמים אבל אידי גופה לא אלמא
 אאלימא קדושת דמים לומר זה תורת דחוי ולא אשכחין תנאי דפליגי זהא
 מילתא מיהו זהא מילתא [א] טובא אחא לאשמועינן [ב] ורבינו חננאל מפרש

יש דיחוי צדמים כלומר [פז] 77מים

דחויים (והדליווי דמים) שלא יקריבו מן
הדמים קרבנו שהיה צדעתו להפריש
כמו י"ש דחוי דמים דמי שהיה טמא
(פסחים דף ט"ז). לתנן התם גבי מפרש
נקבה לפסחו ויבוא ירעה עד שיסאכא וימכר
ויביא דמיו שלמים ור"ש י"א נמי פ"י וימכר
התם י"ש דחוי דמים אפילו הדמים
דחויין שאין מביאין מהן פסח שהיה
דעתו כן בשעת הפרשה מיהו אינו כן
אלא מביא מן הדמים פסח כדמניא
נ"ב. בתרא דכריתות (דף כ"ה). המפרש
נפצה לפסחו ירעה עד שיסאכא
ותימכר ויביא דמיה פסח ומתוך הך
בריימא רבינו שמואל מוחק צפרק
שהיה טמא (פסחים דף ט"ז). שלמים
וגרים יביא דמיה פסח אמנם אין
גירסא זו נכונה דאם כן היכי קאמר
במבא ש"מ י"ש דחוי מעיקרו [ויש]
דחוי דמים [ובעלין] חיים נדחין יכול
דחי נמי צעלמא אין דחוי אין יכול
להקריב איהי גופה פסח שהי נקבה
היא ובפסח כתיב וזכר תמים בן שנה
א"כ על כרחך התם פ' מי שהיה טמא
גרס' שלמים ור"ת אומר דאין למחוק
הספדים ^ו דבאלו קדשים אמר' המפרש
נקבה לפסחו מרעה ויביא דמיה פסח
נשתתריה אחר הפסח מרעה עד
שתיסאכא וימכר ויביא דמיה שלמים
ומתני' דמי שהיה טמא בכה"ג מיידי
בנשתתריה אחר הפסח ופירוש של י"ש
דחוי דמים הוי י"ש דחוי דבזכר שאלין
בזכר רק קדושת דמים ולא קדושת הגוף
וה"ל צדקה ^ט דכריתות א"ר אלעזר
א"ר אבאשיא מטמא מקדש עשיר כו'.

מרתעה את ילדה וזר ירעה ויציא דמיו
פסח כו' ר"ש אומר הוא עצמו יקרב
פסח ומשני כי אמרין לרבין ור"ש
ס"ל דע"ה אין נדחין דמניא מת אחד
מהם מציא חבירו שלל בהגרלה דברי
ר"ש והשאלא מאי ס"ד מעיקרא דפרין

מִרְשׁ לְסִייעַ מִרְבֵּן וְיִיל [א] דַּק"ק
הַמִּפְרִישׁ נִקְבָּה לְעוֹלָה וְיִלְדָּה זָכָר וְיִרְעָה
אִ"ר אֲלֵיכֹר הוּא עֲלֻמּוֹ יִקְרֹב פֶּסַח דְּגַמְתָּ
שֶׁמֶלֶךְ הַלְכוֹ וְיִקְרִיבֵנוּ פֶּסַח וְלֹךְ נִלְכֵּךְ
דְּרַבִּי אֲלֵיכֹר דִּמְמוּרָה לִדְמֵי הוּא רַבִּי בְּצִלְיָה
(דף סד:) וְעוֹד קָשָׁה הִיא מִיִּיתִי מֵהַהֶרֶץ
מִיִּיתִי [א] מֵהַהֵיא דְּרַבִּי אֲלֵיכֹר דְּפִשִּׁטָּה
דְּמִדְּוֹשָׁא דְּרַבִּי יוֹחָנָן הוּא אַע"ג דְּבִדְרו
עֵינֵי וְהוּא רָאִי הָקָן שֶׁהִפְרִישׁ וּמִיּוֹר א
לְכָ"כָּ מִשְׁמַע דְּכֹשֶׁר דְּבִדְרו לְתַקָּן כְּדִלְכּוֹ
דְּהוּא לֵי"ה נִרְעָה וְנִדְחָה וְלֵךְ נִקְטַ שֶׁפִּי
זְכוּרִיתוֹת פ' בְּמִדָּה דְּפִרְיָ לר' אֲשֶׁשֶׁי
לְתַקָּן כִּלְלָ שְׁעֵת הַקֹּדֶשׁ שֶׁדִּיךְ נִקְבָּה לִפְנֵי
יְדִיחוֹ כֹּחַ זֶה פ' רַבִּינוּ הַקָּדוֹשׁ זְכוֹל"ל
הַקֹּדֶשׁ חֻצוֹת בְּגִלְגַּל דְּכִשְׁרִין [א] בְּשִׁי
אֲמֵרִינֵן פ' לִוְלֵךְ הַגּוֹזֵל (סוֹכָה דף ג:) הִיא
לִוְלֵךְ [א] שֶׁנִּקְטָס רָאִשוּ וְאֲמַרְיָט"ן וְעֵלְתָּ
וְאֲמַרְיָט"ן דְּר' יוֹחָנָן דִּלְמָא דְּחִי מַעֲיָק
וְנִרְעָה] מִמִּלְלָה אָמַר וְאִתָּא אֲמַרְיָט"ן
הוּא לִי וְיִדְחוּ לִידְחוּ אִתָּא מִסּוּ [א] עוֹבֵר
הבא קֶרְבֵּן אִידְחִי. וְגַרְע מִדְּלִידְחִי
אִידְחִי קֶרְבֵּן מִן הַחֶלֶב שֶׁאֵלֶּךְ
פֶּטוֹר אִם לֹא קֶרְבֵּן לֹא אִידְחִי דִּאי לִנְי
שֶׁהוּא שׁוֹטֵה וְאוֹ מוֹמֵר פֶּטוֹר הוּא לְכוּלְוֵי
מִתִּירִים בְּכִשְׁרוֹת לֹא דְמִיָּא לֵהָא דִּלְמָד ב
כִּשְׁרָה שֶׁלֹּא לְשִׁמָּה פְסוּלָה הֵא שֶׁאֵר
הַשּׁוֹהֵה שֶׁבְּהֵן שֶׁבֵן יִשׁ בְּהֵן צַד כְּרִתָּה.

ט. עליכא למיפדך מדפריך לעיל מה להלך השוה שבהן שכן
בא להגין על ספק ברת דז ברת קריין ביה אף פסח וחטאת
אשם. דאע"ג דפירכא כל דזו היא, אחדא מתרחי פרישין. וק
לל: תוד"ה (מעמ' הקדוש) ושמע מינה. וקשה לי על זה כי

אשון הרי אמר רבא שהמקבל על מנת לשפוך שיריים
יון כי הואיל ואינן מעכבין כפרה לא פסלה בהו מחש

כל הזבחים פרק ראשון זבחים

ר הפסח הוי שלמים ונקיבה
ויום אבל איהי גופה לא אלמא
אשכחין תנאי דפליגי בהא
ועינין ^ה ורבינו חננאל מפרש

יש דחוי בדמים ⁶ אמר עולא אמר רבי יוחנן ⁷ אכל חלב והפריש קרבן והמיר דת ⁸ וחזר בו ⁹ הואיל ונדרחה ידחה איתמר נמי אמר ר' ירמיה אמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן ¹⁰ אכל חלב והפריש קרבן ונשתתה וחזר ונשתתה הואיל ונדרחה ידחה וצריכי דאי אשמעינן קמייתא משום דהוא דחי ונפשיה בידים אבל הכא דממילא אידחי כישן ¹¹ דמי ואי אשמעינן הכא משום דאין בידו לחזור אבל הכא דיש בידו לחזור אימא לא צריכא בעי רבי ירמיה אכל חלב והפריש קרבן והורו בית דין שחלב מותר וחזרו בהן מהו מי הוי דחוי או לא הוי דחוי אמר ליה ההוא סבא כי פתח רבי יוחנן בדחויין מהא פתח מאי טעמא ¹² התם גבא אידחי קרבן לא אידחי הכא קרבן נמי ¹³ אידחי: אמר שמעון בן עזאי מקובלני מפי שבעים ושנים זקן כו': למה לי למתנא שבעים ושנים זקן דכולהו בחדא שיטתא ¹⁴ הוו קיימי: לא הוסיף בן עזאי אלא העולה: אמר רב הונא מאי טעמא דבן עזאי יעולה הוא אשה ריח נוחה לה' היא לשמה כשרה שלא לשמה פסולה אשם נמי כתיב ביה הוא ¹⁵ ההוא לאחר הקטרת אימורים הוא דכתיב האי נמי לאחר הקטרת אימורים הוא דכתיב תרי הוא כתיבי גבי אשם ¹⁶ נמי תרי הוא כתיבי אלא בן עזאי בקל וחומר ממייתי לה ומה חטאת שאינה כליל שחטה שלא לשמה פסולה עולה שהיא כליל לא כל שכן מה לחטאת שכן מכפרת פסח יוכיח ומה לפסח שכן זמנו קבוע חטאת תוכיח ויחזור לדין לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה הדין השווה יורהו דקדשו

ושחטן שלא לשמן פסול אף אני אביא
שלא לשמה פסולה¹⁰ מה להצד השוה שב

וְיָבֹא בְּקִדּוּשׁ דְּמֵי אֵצִי' שְׂאִינָה קִדּוּשׁ
זֵינָה (ה) לֹא קִדְשָׁה אֵלָּא לְדֵמִיָּה שְׂהִי אֵין
וְשִׁנָּה רִאשִׁיָּה לְפִשְׁטוֹ כְּבוֹדָה עַל פִּי וְאִפְרִי
לְמִית וְלֹא אִמְרִי לֹא אֵלִימָא קִדּוּשׁ דְּמֵי
לִפְסַל מִשּׁוּם דְּחֹי. לִישְׁנָא אַחֲרִינָא יֵשׁ
דְּחֹי. בְּשִׁבְלִי דְּהִמִּיָּם שִׁלָּא פִרְעֵי לִקְנוּת
חַיָּיָה שֶׁל חֲזִירֵי שִׁלָּא אִימָה קִנְיָה לֹו
כְּהִקְדִּישָׁה שְׂעִדִּין לֹא קִימָה חַיָּיָה מִלֹּו
חֲזִירֵי. וְאִצִּי' נִרְחָלָה לְמוֹרִי: (ו) וְהִמְרִי
דֵּי. דְּחֵה מִקְרָבֵן בְּהֵל: (ז) שׁוֹחֲטִין
(חֲזִינִין ה): מַעַס הָאֲרֵץ פִּרְט לְמוֹמֵר:

שינויי נוסחאות

[א] נכנסתי ודפסתי תושבומי
 ולפנות ע"פ חלומי : יא
 כישן כליל (ש"ח) : ונכנסתי
 בדמילא אימא כישן : יג
 הכי השתא, עזבנא ומצנא
 נמחק (כ"צ) : ולפי קושיא הוה
 ונכנסתי ר"מ דכדורי סוה
 מדוע ט"ס, דקרבן לא אדמי.
 [יח] ונתקן הסתננוכי גרסן כי ויתוס
 מתיבתא התי' ונפשי' אפלי' לא
 הוה לא דסדורי צ"ד רק [ח
 נעשמתי ושטנתי] : יז [בתוס'
 יתא מתיב גמי. ועי' פ"מ וס'י
 שטן סוף : יג מתיב : יא] כל
 שעתא (ש"ח) : ויבה דבתי
 וכלא ללגן חלומי ט : י
 שטקדושיה חזיא לא
 הקדושה כו' כליל (ש"ח) :
 [א] דבתיא ויהי כליל : יא
 כליל כמז' (ש"ח) : יא בחדא
 שעתא ללגן (ש"ח) : יא נכנסתי
 וכו' חורר ראש אחד : כ"ב
 סוף ל"א גרסינן בחד שיטתא
 חור קימיני שיעה אחת אמור
 כולה והסבירני לדעת אחת :
 [א] הוה עזבנא (ש"ח) : יא
 וכו' : יג צ"ל אפלי' חל. ויבה
 נמקרא : יג] כליל אפ"ג דכל
 [א] מתיב בחד אימילתא
 נמחק (ש"ח) : יא ש"מ סוף
 עכ"ל, והיוי טקון ש"מ : יא
 [א] כלומר מתיב דבתיא
 יקרב כליל (שסכ"י) : יו] כליל
 ורשי' (ע"כ) : יז רבי
 משומר : [א] מתיב תיעה נמחק
 [א] ויזיל דסד' דתי' : יא
 כליל (ש"ח) : יא כלל ומפלותא
 (ש"ח) : בא] מתיב היכי מתיב
 נמחק (ש"ח) : יא עכ"ל היכי
 מתיב יהיא (שסכ"י) : יא מתיב
 נמחק (ש"ח) : בא] מירשתי
 ורבינו פ"י דהירושא כליל
 (צ"ב) : בד] כליל דרבי (ש"ח) :
 [א] דרבי דפריק בריש
 [א] וכשר כל"ע ושמינין וכשר
 כל הכינא דבדור תקון בפרק כו'
 כליל (ש"ח) : יא וכשר כל"ע
 משום דבדור לתקן וכו' וכו'
 דפרק (רס"א) : בו] דרשיו
 בשילהל כדאינא [ב] ונחק
 [א] : בח] [א] כו' הקדושה אורו
 לאח חזקתא בנז' כליל ותיבת
 [א] דרבי נקטס כליל ותיבת
 לרב נמחק (ש"ח) : [א] כל
 וליפשוט לה מאה אלף משום
 כו' כליל (ש"ח) : וכו' וכו' וכו' וכו'
 דב' ונלך נשפסא סגתא ח"מ
 [א] : א] אפ' עבר מומא נמחק
 [א] : ונלך נמחק ס' עבר לא
 ירצו : [א] ממום עובר לא
 ליפסן כליל (ש"ח) : יא כליל
 ועי' רש"י : [א] כליל לא
 הוה אלא דהיוו גבירי (צ"ב) :
 י"א לא דהיו גבירי וכו'
 [א] וכן הוה רש"י : וכו'
 שטתס כליל א' ל"א ועי'
 מ"ס [א] חל' א"ת : יא דל' רש"י
 [א] : יא כליל פ"ב דפסח
 (דף כו ע' ד) : (הר"ר) : יא אשם
 כו' ליעבב כליל (צ"ב) :

ליקוטים

אמר לי ה' הוֹאֵה אֶת הַמָּוֶה וְאֶת הַמָּוֶה
דָּבַל מְקוֹם שְׂבָבוֹ. וְאֶת הַמָּוֶה
סָבֵא וְאֶת אֵלֵיָּהוּ הִנְבִּיאִי, וְאֶת
שְׂבָבוֹ לִמְרֹם כַּף בְּפִי בְּמֵה מְדַלְּקִי
(שבת לר). עֲבוּדָא דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן
בְּנֵי חִיָּאִי, (מוֹס מוֹלֵן) וְ
כִּמְחָשׁ אֶת לַעֲדוּת הָאֵבָא
יָבֹל אֶת תַּתָּא מְחַשְׁבֵּת פְּסָלֵיהּ
אִילָּא בְּמִרְיָקָהּ בְּלִבָּהּ. פִּירוּשׁ
מְחַכֵּכָה וְאֵם הָאֵלֵּל אֵילָּא בִּיּוֹם
הַשְּׁלִישִׁי לִי, רִצְעָה, וְיוֹרֵקָה לִי
הַמְרַצָּה, וְהִיא קָרְדִּישׁ לִי
בְּחַשְׁתָּ עִי' אֶרְכֹּל מִנְּנִי בִּיה
מִנִּין לְרַבּוֹת חֲסִידֵיהּ וְקִבּוֹל
תִּל אִוָּם אֶהְיֶה אֵלֵּךְ בְּדִרְבָּרִים
הַמְּבַאֲרִים יוֹדֵי אֵימִלִּי כו'. אִלְמָא
מְחַשְׁבֵּת פְּסָלִים בְּקִרְיָהּ. וְנִמְתְּחִל
וְנִמְתְּחִל לֵב רַחֵם אֶת דֹּאֲרָם

שים כי השוחט ע"מ לקבל דמו
לשפוך שירים למחר פסלה. ויש
כל ע"מ לשפוך שירים למחר לא
ליה ההוא מרבנן לרבא ושפיכת
בשר מנין לרבות שפיכת שירים
אידיך שאין פוסלין בשחשב בהן
יו המעלה יש בין זריקה לקבלה,